

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Olgy Stránské a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **M. S.**,
státní příslušnice Ukrajiny,
bytem X,
zastoupena advokátem Mgr. Jiřím Dubou,
se sídlem Václavské náměstí 802/56, 110 00 Praha 1,

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
se sídlem náměstí Hrdinů, 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 8. 2017, č. j. MV-72414-5/SO-2017,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 2. 8. 2017, č. j. MV-72414-5/SO-2017, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 1 000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Jiřího Duby, advokáta.
- III. Ustanovenému zástupci žalobkyně Mgr. Jiřímu Dubovi, advokátu, se přiznává odměna za zastupování ve výši 8 228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví, jímž žalovaná zamítla odvolání žalobkyně proti

rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 23. 3. 2017, č. j. OAM-4977-16/TP-2016 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí potvrdila. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně podle § 87k odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítl žádost žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky podanou podle § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

2. Žalobkyně uvádí, že napadeným rozhodnutím žalovaná porušila § 2 odst. 1, § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), článek 36 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalovaná pochybila zejména v tom, že nepokládala za nutné zjišťovat skutkový stav, což odůvodnila tím, že manželství žalobkyně bylo v pravomocně skončeném řízení vedeném pod sp. zn. OAM-3946-25/PP-2015, resp. MV-188082-5/SO-2015, prohlášeno za účelové. Závěr žalované, že jednou účelové manželství bude navždy účelovým a tento stav se nemůže nikdy změnit, je však zcela nelogický. Pokud tedy žalovaná odmítla provést navrhané důkazy k aktuálnímu stavu manželství a provedené důkazy hodnotila zaujatě, nedostala své povinnosti řádně zjistit skutkový stav. Napadené rozhodnutí také představuje zásah do práva žalobkyně na respektování soukromého a rodinného života.
3. Žalovaná ve vyjádření k žalobě odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na obsah správního spisu. Nad rámec toho stručně uvedla, že své rozhodnutí nepokládá za nezákonné, neboť splňuje všechny požadavky, které na ně správní řád klade. V průběhu řízení bylo výsledkem žalobkyně a jejího manžela dostatečně prokázáno, že žalobkyně uzavřela manželství účelově s cílem získat povolení k trvalému pobytu. Žalovaná navrhuje zamítnutí žaloby.
4. Zástupce žalobkyně v doplnění žaloby uvedl, že správní orgány špatně vyhodnotily skutková zjištění vztahující se k autenticitě vztahu žalobkyně s jejím manželem. Poukázal na to, že tytéž skutečnosti mohou manželé hodnotit odlišně, aniž by to svědčilo o nepravdivosti jejich tvrzení. Uvedl-li například manžel, že společně se žalobkyní sledují televizi, a žalobkyně to popřela, je možné, že oba popisují stav, kdy je televize puštěna pouze jako kulisa. Totéž platí o odlišném líčení okolností jejich seznámení, kdy každý z manželů mohl odlišně hodnotit, co bylo oním prvním kontaktem (zda pozvání na skleničku nebo tanec). Správní orgány nezohlednily věk, sociální skupinu ani dílčí kulturní rozdíly. To, že oba manželé svůj vztah prožívají spíše pragmaticky a nevědí o sobě veškeré osobní detaily, není důvodem, proč by nemohli uzavřít řádný sňatek a mít jeden v druhém oporu.
5. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Žalobkyně podala žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky dne 6. 4. 2016. V žádosti uvedla, že má v České republice manžela, jehož má ráda, avšak nemají společnou domácnost, neboť manžel je v exekuci. Přiložila oddací list ze dne 12. 3. 2015, z něhož plyne, že žalobkyně s panem J. H. uzavřeli manželství dne 11. 3. 2015 v M..
6. Součástí spisu je dále rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 25. 11. 2015, č. j. OAM-3946-25/PP-2015, kterým ministerstvo podle § 87e odst. 1 písm. c) zákona zamítlo žádost žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu a rozhodnutí

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 31. 3. 2016, č. j. MV-188082-5/SO-2015, kterým bylo toto rozhodnutí potvrzeno.

7. Správní orgán I. stupně dne 30. 5. 2016 požádal policii o provedení pobytové kontroly, a to jak na adrese žalobkyně v M., tak na adrese manžela žalobkyně v Č.. Podle sdělení Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend proběhla pobytová kontrola dne 21. 6. 2016. Na adrese v M. nebyli žalobkyně ani její manžel zastiženi a podle vyjádření sousedů tam ani jeden z nich nebydlí; žalobkyně se odtamtud začátkem června odstěhovala a chodí jí tam pouze pošta. Na adrese v Č. (v ubytovně nad restaurací) rovněž nebyl ani jeden z manželů zastiženi, avšak jiný nájemník, který si nepřál být jmenován, poznal podle fotografie manžela žalobkyně a potvrdil, že na uvedené adrese již několik let žije; žalobkyni tam několikrát viděl, ale popřel, že by tam kdy bydlela. Zaměstnanec restaurace v přízemí domu poznal manžela žalobkyně a uvedl, že v objektu bydlí, avšak žalobkyni neznal.
8. Dále je součástí spisu záznam o pobytové kontrole a výsledky žalobkyně a jejího manžela provedené v řízení č. j. OAM-3946-25/PP-2015. Podle záznamu nebyla dne 8. 4. 2015 v M. žalobkyně při pobytové kontrole zastižena. Z telefonického rozhovoru s pronajímatelem bytu vyplynulo, že žalobkyně zde sdílí pokoj se spolubydlící a občas zde přespává.
9. V řízení č. j. OAM-3946-25/PP-2015 žalobkyně dne 22. 6. 2015 při výsledku uvedla, že se s manželem znají rok, seznámili se v České republice na diskotéce, kde ji budoucí manžel vyzval k tanci. Stýkají se o víkendech, ale málokdy někam chodí, spíše jen posedět na pivo; většinou si telefonují. Žalobkyně je velmi pracovně vytížena, její manžel pro nemoc nepracuje a momentálně žádá o invalidní důchod. Svatbu navrhl manžel, potřebné záležitosti zařizovali společně, úřadu žalobkyně platila 3.000 Kč. Na svatbu nepořizovali zvláštní šaty, pouze manžel koupil květiny, žádné fotky nemají. Svatba se konala v M. v 11 hodin, oddávající byl muž. Účastnili se pouze oni dva a svědci – manželův kamarád B. a její kamarádka V.. Její dcera žije na Ukrajině a přijet by nemohla, manželovi synové jsou z K. a nestýkají se. Poté poseděli doma, mnoho neslavili. Společnou domácnost žalobkyně s manželem nesdílí – žalobkyně platí za bydlení 2.500 Kč a manžel 3.000 Kč měsíčně a společný byt si nemohou dovolit. Manžel je hlášen v N. na obecním úřadě, ale bydlí v Č., kde má pronajatý pokoj. Žalobkyně dále uvedla, že manžel má řadu zdravotních problémů (ekzém, problémy s játry, s ledvinami, se žaludkem, se zády a se sluchem), na které užívá léky (ukládá si je v lednici), zatímco ona je naprosto zdravá a žádné léky neužívá. Její běžný den vypadá tak, že jde brzy ráno do práce, kde je podle potřeby. Pokud má večer čas, jde někdy na návštěvu k manželovi. Ten podle slov žalobkyně nic nedělá, pouze navštěvuje lékaře. Spolu tráví čas tak, že si uvaří a najedí se (společná oblíbená jídla ale nemají, manžel má rád česká jídla, žalobkyně nikoli) nebo jdou posedět na pivo a povídají si o všem možném; televizi spolu vůbec nesledují. Chtěli by spolu jet na Vánoce na Ukrajinu.
10. V řízení č. j. OAM-3946-25/PP-2015 manžel žalobkyně dne 22. 6. 2015 při výsledku uvedl, že se s žalobkyní seznámil před více než rokem v restauraci v Č., kde se mu zalíbila, a proto ji pozval na skleničku. Poté se scházeli buď u žalobkyně, kde se procházeli, nebo u něj, kde něco uvařil nebo upekl a pak sledovali televizi. Schůzky se řídily podle pracovních možností žalobkyně. Pokud se nemohli vidět, telefonovali si. Svatbu poté navrhl on (konkrétně během společné procházky v M.), prakticky ale sňatek chtěli oba. Vše kolem svatby zařizovala manželka, speciální šaty nekupovali, květinu koupila manželčina svědkyně, fotku mají jen v mobilu svědkyně. Svatba proběhla kolem 10 hodiny, oddávající byl muž. Za svědka mu šel kamarád B. G., manželce kamarádka V.. Po svatbě šli na

hostinu, která se konala u manželčiny svědkyně. Jeho dospělí synové na svatbu nemohli přijet, protože pracují v K. a neměli čas; proč nepřijela manželčina dcera, neví. Celkově vyšla svatba asi na 10.000 Kč, náklady platili s žalobkyní napůl (žalobkyně úřad, manžel prstýnky – cca 5.000 Kč). Společnou domácnost nesdílí, bydlení hledají, ale dosud nenašli nic, co by si mohli dovolit. Za bydlení platí 3.000 Kč, kolik platí jeho žena, neví. Manželka u něj často pobývá, občas společně perou a často vaří (manželce všechno chutná, sama vaří českou i ukrajinskou kuchyni). Dále uvedl, že on má zdravotní problémy (artrózu kyčle, posunutý obratel, problémy s levým uchem, s játry, žaludeční vředy a chronickou rýmu), na které bere léky (ukládá si je do šuplíku ve stolku). Manželka je zdravá a léky nebere. Společně s manželkou tráví čas tím, že se prochází, nakupují, vaří a sledují televizi (seriály Ordinance v růžové zahradě a Ulice, různé filmy). Chtěli by se spolu podívat do Zlonic do železničního muzea, do zoologické zahrady a snad také někdy na Ukrajinu.

11. Dne 4. 1. 2017 správní orgán I. stupně žalobkyni vyzval k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. Dne 19. 1. 2017 se žalobkyně s podklady seznámila a uvedla, že se k nim vyjádří do 30 dnů. Dne 8. 2. 2017 žalobkyně doložila své vlastní čestné prohlášení, že s manželem žije v Č., v době pobytové kontroly byla v zaměstnání a policie se dotazovala pouze návštěvníka restaurace. Současně přiložila čestné prohlášení pronajímatele pana J. S., který rovněž prohlásil, že manželé v Č. bydlí společně.
12. Dne 23. 3. 2017 vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí, kterým žádost žalobkyně zamítl, neboť se dopustila obcházení zákona ve smyslu § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V něm po rekapitulaci průběhu řízení a skutečností zjištěných v řízení pod č. j. MV-72414-5/SO-2017 shrnul, že na základě výsledků obou manželů ze dne 22. 6. 2015 je patrné, že se žalobkyně s manželem mnoho neznají, neboť se v jejich výpovědích objevuje řada rozporů zásadní povahy. Neshodovali se např. v okolnostech jejich seznámení, znalosti příbuzných druhého z manželů, tvrzení o náplni společně tráveného času a fungování jejich soužití nebo o plánech do budoucnosti. Z toho správní orgán I. stupně dovodil, že nejsou naplněny materiální znaky manželství. Manželé spolu nežijí ve společné domácnosti, netráví společný čas, nemají společné finance ani společnou spotřebu, neposkytují si vzájemnou podporu a pomoc a vzájemně se nevyživují (neplánují-li manželé založení rodiny a výchovu dětí, jsou to podle názoru správního orgánu I. stupně právě tyto funkce manželství, které musí vystoupit do popředí). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 10. 2013, č. j. 1 As 58/2013-43, nahlíží veřejné právo na manželství autonomně, přičemž není vázáno normami práva soukromého. I platně uzavřené manželství lze z hlediska veřejnoprávního označit za účelové. Podobné zásadní odlišnosti ve výpovědích manželů nebo velmi nestandardní způsob manželského soužití jsou významnými indikátory možné účelovosti manželství. Je třeba vyjít ze zásady, že nikdo nesmí těžit ze svého protiprávního jednání. I v právě probíhajícím řízení se při pobytové kontrole prokázalo, že žalobkyně s manželem nežije. Žalobkyně žije v České republice od roku 2005 a během té doby žádala o povolení k pobytu opakovaně a z různých důvodů. I velmi rychlé a časově příhodné uzavření manželství v situaci, kdy si byla žalobkyně vědoma, že její žádost o povolení k pobytu za účelem podnikání bude pro nedostatek finančních prostředků neúspěšná, budí pochybnosti. Žalobkyní předložená čestná prohlášení nemají podle správního orgánu I. stupně vypovídací hodnotu, neboť jsou v rozporu s výsledky pobytové kontroly, vlastním tvrzením žalobkyně (oddělené domácnosti kvůli manželově exekuci) a skutečností, že příslušnou změnu adresy žalobkyně nenahlásila Ministerstvu vnitra.

13. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně dne 19. 4. 2017 blanketní odvolání, které dne 28. 4. 2017 doplnila. Namítla, že správní orgán I. stupně neměl použít podklady z řízení o jiných žádostech žalobkyně, které byly navíc pořízeny před více než 2 lety a jako takové jsou neaktuální. V řízení měl být proveden další výslech žalobkyně a jejího manžela. Dále žalobkyně reagovala na konkrétní rozpory ve výpovědích manželů, které podle jejího přesvědčení mohou znamenat jen to, že každý z nich tytéž události vnímá jiným způsobem a správní orgán I. stupně jejich odpovědi hodnotí předpojatě. Dále žalobkyně nesouhlasí s definicí účelu manželství prezentovanou žalovaným a podotýká, že uzavření manželství může být motivováno celou řadou i v zákoně neuvedených důvodů, které mohou být různě kombinovány a pro každého z manželů platit v odlišné míře. K pobytové kontrole provedené dne 21. 6. 2016 žalobkyně uvedla, že již od počátku roku 2015 sdílí s manželem společnou domácnost v Č., ale do července roku 2016 ještě každý třetí týden (s ohledem na směnný provoz v jejím zaměstnání) přespávala v M.. Od srpna roku 2016 spolu již žijí nepřetržitě v Č. v 1. patře nad barem P.. Mají společný pokoj o velikosti 3 x 5 metrů, v němž mají dvojlůžko, skříň, televizor, stůl s židlemi a kuchyňský kout s varnou deskou a lednicí (společná WC a sprcha jsou na chodbě). Není jasné, proč tyto skutečnosti policie při pobytové kontrole nezjistila. Přestože v záznamu nebylo uvedeno, kdo policii poskytl informace, žalobkyně si je vědoma, že se jedná o osobu známou pod přezdívkou Č.. Ten žalobkyni sdělil, že ve skutečnosti policii řekl, že žalobkyni viděl jen občas (ale nikoli už to, že tam nikdy nebydlela), a k manželovi řekl, že jej tam vidí každý den, neboť ani jeden z nich nepracuje. Pan Č. byl navíc při poskytování informací silně podnapilý a s manželí nemá přátelské vztahy (naopak mezi sebou mají konflikty). Zaměstnanec restaurace tam pracoval jen jeden měsíc a žalobkyni neznal patrně proto, že coby nekuřačka do silně zakouřeného baru nechodí. Naopak policie neoslovila majitele objektu pana J. S., který je přítomen téměř každý den.
14. Dne 2. 8. 2017 vydala žalovaná napadené rozhodnutí, kterým odvolání žalobkyně zamítla. Po krátké rekapitulaci dosavadního řízení a obsahu odvolání uvedla, že správní orgán I. stupně správně vycházel z výsledků obou manželů ze dne 22. 6. 2015, z nichž vyplynuly zásadní rozpory a další skutečnosti, ze kterých lze usuzovat na účelovost manželství. O tomtéž svědčí i blízká časová souvislost zamítnutí žádosti o povolení k pobytu za účelem podnikání s uzavřením manželství a podáním další žádosti o povolení k přechodnému pobytu. Jak je žalované známo z její činnosti, o účelovosti manželství žalobkyně bylo již jednou pravomocně rozhodnuto, a to rozhodnutím žalované ze dne 31. 3. 2016, č. j. MV-188082-5/SO-2015, a skutková situace je zcela totožná; správní orgán I. stupně tudíž nepochybil, pokud tento závěr přejal. Provádění dalších výsledků by bylo nadbytečné, neboť je vyloučeno, aby žalobkyně a její manžel aktualizovali svou výpověď o skutečnostech nastalých v minulosti.
15. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
16. Žalobkyně namítla, že žalovaná pochybila, pokud v řízení neprovedla důkazy k účelovosti manželství a vyšla pouze z toho, co žalobkyně a její manžel uvedli v předchozím řízení

v roce 2015. Této námitce soud přisvědčil. Přestože žalovaná jednou vyhodnotila manželství žalobkyně jako účelové, jeho povaha se může v průběhu času změnit. To vyplývá i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2012, č. j. 5 As 104/2011-102, podle nějž je třeba účelovost uzavření manželství ve smyslu § 87e odst. 1 písm. c) [v současnosti se jedná o § 87h odst. 1 písm. a) – pozn. soudu] zákona o pobytu cizinců posuzovat po celou dobu správního řízení, a to až do rozhodnutí odvolacího orgánu. Pokud je v řízení před správními orgány prokázáno, že manželství plní svou funkci, není možné takové manželství považovat za účelově uzavřené, a to ani v případě, že tomu tak od jeho úplného počátku nebylo. Žalobkyně ve vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí a v odvolání navrhovala provedení důkazů, které by aktuální stav manželství prokázaly, např. výslech obou manželů, event. další pobytovou kontrolu, avšak žalovaná je neprovedla, což odůvodnila tím, že skutkový stav se od rozhodnutí o minulé pobytové žádosti nezměnil a je vyloučeno, aby žalobkyně a její manžel aktualizovali svou výpověď o skutečnostech nastalých v minulosti. Jak však plyne z odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, otázka, zda bylo manželství uzavřeno účelově, vůbec není předmětem tohoto řízení; naopak jím je otázka, zda manželství plní svůj účel v době vydání napadeného rozhodnutí. Požadovaný nový výslech obou manželů tak neměl směřovat k prezentaci odlišných tvrzení o jejich seznámení a svatbě, nýbrž k vyhodnocení aktuálního stavu manželství. Jelikož žádné dokazování v tomto směru neproběhlo, nemá závěr žalované, že skutkový stav se nijak nezměnil, oporu ve správním spisu.

17. Žalovaná v řízení provedla pouze jeden důkaz vztahující se k aktuálnímu stavu manželství, kterým byla pobytová kontrola. Žalobkyně přitom již ve vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí vznesla velmi konkrétní výhrady k provedené pobytové kontrole, které v odvolání ještě upřesnila (že policie patrně hovořila s člověkem, s nímž mají manželé často spory, a s novým zaměstnancem baru P., a proto nezjistila, že spolu manželé žijí). Soud přitom konstatuje, že právě jen tato dvě žalobkyní zpochybněná sdělení mají svědčit o tom, že žalobkyně v Č. nebydlí. Při této pobytové kontrole se policie nedostala do bytu, který má manžel žalobkyně v nájmu, a proto nemohla ověřit, zda žalobkyně v bytě skutečně žije či nikoli (zda tam má své lůžko, své osobní věci apod.). Opak přitom žalobkyně doložila čestným prohlášením vlastníka bytu, který potvrdil, že tam žalobkyně žije s jejím manželem. Oproti tomu zjištění pobytové kontroly v M. (že se žalobkyně počátkem června 2016 odstěhovala), korespondují s jejími tvrzeními, že od léta 2016 bydlí s manželem stále a do té doby s ním bydlela vždy dva z tří po sobě jdoucích týdnů.
18. Pro úplnost soud dodává, že nemůže přisvědčit argumentaci správního orgánu I. stupně, kterým domněle vyvrátil nové důkazní návrhy žalobkyně, že adresu pobytu u manžela nenahlásila do 30 dnů u Ministerstva vnitra, jak je její povinností. Nenahlášení změny adresy ve stanovené lhůtě sice představuje porušení povinnosti stanovené zákonem o pobytu cizinců, jedná se však o pouhý administrativní údaj, který nemůže mít vliv na hodnocení toho, kde a s kým žalobkyně fakticky žije. To je třeba prokázat jinými důkazy než jen odkazem na údaj v evidenci Ministerstva vnitra.
19. Soud uzavírá, že závěry žalobkyně o účelovosti manželství nemají oporu v podkladech obsažených ve správním spisu. Soud proto napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. bez jednání zrušil a věc žalované vrátil k dalšímu řízení. V tomto dalším řízení žalovaná provede (žalobkyní navržené) důkazy vztahující se k aktuálnímu stavu manželství (novým výslechem žalobkyně a jejího manžela) a zejména se pokusí zjistit, zda spolu manželé sdílí společnou domácnost či nikoli (pobytová kontrola, při níž se nespokojí jen

s tvrzeními sousedů či hostů blízké restaurace). Na základě těchto nových zjištění a při vědomí právního názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 31. 8. 2012, č. j. 5 As 104/2011-102, opětovně rozhodne o žádosti žalobkyně o povolení k trvalému pobytu.

20. O nákladech soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, a proto jí náleží náhrada nákladů řízení. Tuto částku soud vyčíslil na 1 000 Kč, neboť žalobkyně byla usnesením ze dne 27. 9. 2017, č. j. 45 A 123/2017-25, ze 75 % osvobozena od soudních poplatků. Na soudních poplatcích jí tedy bylo vyměřeno 750 Kč za podání žaloby a 250 Kč za podání návrhu na přiznání odkladného účinku. Náhradu nákladů řízení je žalovaná povinna uhradit podle § 149 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, užitého na základě § 64 s. ř. s., k rukám zástupce žalobkyně, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).
21. Soud žalobkyni usnesením ze dne 18. 10. 2017, č. j. 45 A 123/2017-33, ustanovil zástupcem Mgr. Jiřího Dubu, advokáta. Hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování žalobkyně platí v takovém případě stát. Odměnu ustanoveného zástupce určil soud na 8 228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Tato částka je odměnou za dva účelné úkony právní služby po 3.100 Kč [převzetí a příprava zastoupení a písemné podání ve věci (doplnění žaloby) - § 7, § 9 odst. 4 a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif)], k čemuž byla přičtena paušální částka jako náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za jeden úkon podle § 13 odst. 4 téže vyhlášky. K této částce soud připočetl částku 1 428 Kč představující 21 % DPH, jíž je zástupce žalobkyně plátcem. Za samostatný úkon soud nepovažoval nahlížení do spisu. Tento úkon totiž soud při nedoložení uskutečnění první porady s klientem považuje za úkon první porady s klientem nahrazující, a tedy za součást převzetí a přípravy zastoupení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. května 2019

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.